

на Армаби и която се намира в музея в Лузе.
"Това е царска глава - казва Г. Шарп - покрита
с готва една шапка, която никак не е укра-
ска. Младият цар беше прав; той държеше в
ловата си ръка един бастун с овчешка глава.
Никога не може да ни даде идея за млада гра-
жданост, почти детска, за елансиранията
и леска прелест на тази очарователна фигура,
върху която като че ли лъти протриваността
на една злочестна съдбина. Какво ли си могли да
извадят в тази твърда материя такива су-
бави очи, такъв фин нос, такива фини и леки
устни, които реповеки си би помислили че са ра-
ботени от восък? Навърно ний се намираме в
присъствието на едно отъ най-добрите от-
къснеци, оставени отъ египетското владичество.
Никое искусство не е произвело по-хубаво тво-
рение."

Какво да кажем тогава за портрета на
царицата Тана - без съмнение една отъ нежизъ
на Армаби? Той наистина е образцово творение
на Миванската школа, и ний възпроизвеждаме
накъ отсичането, колкото тиканто тиккоз и
върно, на Г. Шарп:

"Когато гледаше удивителната глава на
Тана в музея в Лузе, нейният елегантен гертх,
които нямат нищо отъ египетската сухота (и
беше отъ гърда раса), устата и подигнати в
краищата като устните на някой софиско, ней-
ното изражение на протриванто кокетство, ней-
ната смущителна и таинствена хубост, нъл-
на с най-страшни и неоповдими ^{милки} съблазни, невоз-
можно е да си не сковеш за себе си някой историк,
някой романс, в който тази загадочна жена би била
вдохновителка, първа причина, главен автор на
религиозните трагедии, които си възбуждали ней-
ната епоха и на които горещата слода е досри-
жала какъ до нашият ден?"

Статуята на Аменхотис II. - На този религиозен

